

"El cas CESID ens ha de fer re

Josep Antoni Duran i Lleida, president del comitè de govern d'UDC, és entrevistat per EL TEMPS en plena tempesta política espanyola per l'escàndol de les escoltes del CESID, quan encara no havia amainat la que va originar la polèmica sobre l'avortament. Entre els temes de fons d'aquesta llarga conversa, el líder democratacristià anuncia la necessitat de CiU de replantejar-se el seu suport al PSOE, parla de la crisi de CiU, denuncia intencionalitat política en el cas Roma i es queda a les portes de l'escenari postpujolista on sap que tindrà un protagonisme destacat.

—CiU s'ha donat de termini fins al 17 de juliol per decidir si continua l'actual línia de col·laboració amb el Govern del PSOE o no? Què ha de passar d'aquí al 17 de juliol?

—El que volem és analitzar amb rigor quin és l'estat dels compromisos que el Govern socialista va adquirir amb nosaltres solemnement al Congrés dels Diputats el dia 9 de febrer. A partir de l'estat de compliment decidirem la nostra posició. Si no hi ha un balanç positiu desapareix la raó de ser del nostre suport al Govern.

—El balanç positiu, què el determinarà, un canvi d'orientació del Govern, uns traspasos en matèria autonòmica realment importants, un gest...?

—Més que gestos, ha d'haver-hi resultats. Tant en el camp autonòmic com en l'econòmic. Hi ha en tràmit projectes de llei importants, com el de societats, com la llei de comerç, com a llei de telecomunicacions per cable, que ens diran per on vol anar el Govern. Volem saber si la posició de Borrell és la posició de tot l'executiu, o és una posició minoritària. En el terreny autonòmic, s'ha d'avançar en la disminució de l'administració perifèrica de l'estat —no solament la supressió dels governadors civils—, o en la resolució del sistema de finançament autonòmic.

—Quan vostès ja havien fixat la data del 17 de juliol, ha esclatat el cas de les escoltes telefòniques del CESID, de conseqüències encara imprevisibles. CiU podria revisar la seva posició abans del termini fixat?

—Si el Govern no assumeix responsabilitats polítiques davant d'aquests fets ens trobarem sens dubte davant d'un nou element, no l'únic però en qualsevol cas molt important, que ens ha de fer replantejar el nostre suport a la governabilitat. Si això ha de ser abans del 17 de juliol o no, crec que és el menys important. En tot cas ens ha de fer replantejar el nostre suport a la governabilitat.

El govern de l'estat espanyol manté una situació de precarietat creixent, de la qual estan pendent a l'exterior quan precisament Felipe González ha de fer front a la presidència de la Unió Europea. La precarietat, de fet, només és sostinguda fins avui per CiU. EL TEMPS parla amb Josep Antoni Duran i Lleida, el soci de la coalició catalana que més en desacord està a seguir recolzant la precarietat de Felipe González.

—Vostè parla de responsabilitats polítiques. Fins avui només ha dimisit el màxim responsable del CESID, Emilio Alonso Manglano. Demana més dimissions en el Govern?

—Les informacions que fins ara ha facilitat el Govern són insuficients. El Govern està obligat a ampliar-les i hauria de ser el president del Govern qui les ampliés. Els fets, per la seva gravetat, han de fer que el Govern assumeixi responsabilitats polítiques i dic el Govern per deixar clarament significat que no entenc per govern el director general del CESID. Per tant, no entenc com a responsabilitat política la seva dimissió.

—En cas que s'hi arribi, què pot passar el dia 17 de juliol?

—El dia 17 podem continuar pensant que el Govern no té capacitat per afrontar els seus compromisos, o no té voluntat, o les dues coses. A un sector del Govern li falta capacitat i a un altre li falta voluntat.

—Quin és el sector del Govern que no té la voluntat d'assumir els compromisos pactats amb CiU?

—Borrell no té voluntat d'afrontar compromisos autonòmics. El ministre de Treball, José Antonio Griñán, ni autonòmics ni econòmics. I en Belloch, sovint, per les raons que sigui, tampoc. Aquests tres ministres són l'exponent de la manca de voluntat de col·laboració. Ha de desaparèixer la manca de cohesió que hi ha avui al si del Govern. Com un govern pot afrontar una reforma fiscal o una política d'habitatge, quan la secretària d'estat, Cristina Narbona diu una cosa, Borrell en diu una altra i Solbes desmenteix l'una i l'altre?

—Felipe González controla els seus ministres?

—Espero que no els controli, perquè seria pitjor que els controlés i les posicions de Borrell fossin les de González. Prefereixo pensar, com a mal menor, que no els controla. És molt dolent que no hi hagi capacitat de direcció en el Govern, però seria encara pitjor pensar que havent-hi capacitat de direcció, la direcció s'exercís en contra dels compromisos. Ja sé que Borrell diu que no ha arribat mai a cap compromís amb CiU sobre la llei de costes o la llei del cable, però hi ha un compromís solemne del Govern d'impulsar un tomb autonòmic.

—Sembla que el president Pujol és partidari d'allargar al màxim el suport al Govern per poder presentar un balanç de la col·laboració amb el PSOE més satisfactori del que es pot presentar fins ara.

—Si fóssim capaços d'assegurar que hi ha

Plantejar el suport al Govern"

RICARD CUGAT

possibilitats d'obtenir un balanç encara més satisfactori, jo tampoc tinc cap inconvenient a allargar el suport. Però per fer això necessitem un govern fort que compleixi els seus compromisos.

—*És pessimista.*

—No sóc gens optimista, però no des del 28 de maig, sinó des d'abans. M'agradaria equivocar-me.

—*Aquests dies també s'ha dit que González tampoc no té pressa per complir els compromisos pactats perquè sap que CiU tampoc no trencarà fins que pugui presentar-se davant els seus electors amb un balanç més positiu del seu compromís en política espanyola.*

—No voldria veure mala intenció en el Govern, i en el seu president en particular, tot i que sí que reconec mala intenció en alguns ministres. Més que mala intenció, el que passa és que González és presoner de les persones que no els agrada que pacti amb nosaltres, és presoner de la situació interna del seu partit, és presoner dels resultats electorals del 28 de maig, etc.

—*Quinze dies abans del 17 de juliol, cap al 30 de juny en principi, el Govern socialista haurà presentat al Congrés el projecte de llei d'ampliació de la legislació sobre l'avortament. Unió havia dit que retiraria el suport global al Govern el dia que això es presentés. Ara ha allargat el calendari quinze dies més?*

—No. Ni dramatitzem la decisió inicial ni dramatitzem tampoc la d'allargar el calendari quinze dies més. Hi ha la temptació per part del Govern central de fer veure que en el fons es pot arribar a espatllar tot perquè aquests *aia-tol-lahs* d'UDC fan de l'avortament una qüestió d'estat, i per tant utilitzen l'avortament. S'ha dit que per nosaltres l'avortament és un pretext. Qui situa l'avortament sobre la taula de discussió és el Govern central.

—*Per un compromís electoral.*

—Compromís electoral? Si hi ha algú en aquest país que no té autoritat per justificar una determinada actuació política basant-se en el compromís electoral, té noms i cognoms i és el PSOE. Amb majoria absoluta, no solament ha deixat de complir compromisos electorals sinó que els ha tergiversat. No només no ha fet una cosa que va dir que faria, sinó que ha fet el contrari del que ha dit que faria. Només cal recordar el tema de l'OTAN. Hi insisteixo, qui utilitza el tema de l'avortament és el Govern. UDC conviu amb una situació de legislació de l'avortament que no li agrada i que no comparteix. I no ha pretès utilitzar la seva posició per

"Els fets, per la seva gravetat, han de fer que el Govern assumeixi responsabilitats polítiques, i quan dic el Govern, vull que quedi clar que no entenc per govern el director general del CESID."

intentar modificar aquesta legislació. L'hem respectada. No hem volgut remenar gens ni mica l'avortament. Qui remena l'avortament és el Govern, per recuperar electorat que se li va per l'esquerra, i per mirar de transmetre la sensació que tot això, si se'n va al final al carall, és per culpa de la posició intransigent d'UDC. Així no hauran d'assumir que si se'n va al carall és per l'incompliment en política autonòmica i econòmica.

—*Què farà Unió, doncs, quan el Govern presenti el projecte de llei, abans de final de mes?*

—Ho considerem una agressió. Demuestra que el Govern busca un suport parlamentari diferent al de CiU, perquè sap que ni UDC el votarà, ni bàsicament CDC tampoc. Per tant si busca el suport parlamentari d'una altra formació política, a partir del dia que ho presenti, el suport global que els hi donàvem, en el sentit de votar-ho tot per no deixar-lo en minoria, aquest compromís global el deixaria de tenir.

—*I passaria de ser un compromís global a compromisos puntuals o es trencaria?*

—A partir d'aquest moment, continuem tenint el compromís del 9 de febrer de 1995, garantint la presidència espanyola de la Unió Europea, però com que el Govern busca alternatives, nosaltres també ens podem pensar si els hi votem tot o no. No em sento compromès.

—*CDC considera que això pot restar capacitat negociadora a CiU, o minoritzar el paper d'arbitratge que pot representar Jordi Pujol a la política espanyola.*

—Discrepo d'aquesta afirmació. Algú pot dir que UDC fa una malifeta a la coalició, però també cal preguntar-se durant els últims sis mesos, quin balanç tenim? El traspàs de l'arxiu de Cervera, l'arc de Berà i 60 quilòmetres d'autopista? Això és capacitat de negociació? La capacitat de negociació no depèn de la nostra voluntat o la nostra capacitat, depèn de la incapacitat del Govern central. La nostra actitud sobre la llei de l'avortament ni suma ni resta capacitat de negociació a CiU.

—*Una veu important de CDC, la de Joaquim Molins, portaveu del grup català al Congrés, deia que "és contrari al contracte de la coalició" que Unió pugui votar pel seu compte iniciatives parlamentàries.*

—Primer li diria a Molins que llegeixi i rellegeixi el contracte de la coalició, i a partir d'aquí que torni a pensar aquesta afirmació. Però no tinc ganes de discutir amb Molins. En el tema de l'avortament tenim llibertat de vot i no hem de demanar permís al senyor Molins per prendre aquesta decisió.

—*Un altre soci seu, en aquest cas de la internacional demòcratacristiana, Inaki Anasagasti, del PNB, considera que CiU té "mil arguments" més per desmarcar-se del PSOE menys delicats que el tema de l'avortament.*

—Acabo de parlar amb l'Inaki sobre aquest tema. Estic d'acord amb ell que CiU té mil rasons per distanciar-se del partit socialista, però el PNB té un avantatge sobre nosaltres: ells no permeten que hi hagi Govern. El PNB és una veu a la qual li falta autoritat per qüestionar la nostra posició. El que volem fer nosaltres és el que fa el PNB, donar suport als socialistes quan ho creuen oportú.

—*Fent balanç de l'acció política de CiU a Madrid, és evident que el resultat en política*

RICARD CUGAT

"Qui remena l'avortament és el Govern, per recuperar electorat que se li va per l'esquerra, i per mirar de transmetre la sensació que tot això, si se'n va al final al carall, és per culpa de la posició intransigent d'Unió. Així no hauran d'assumir que si se'n va al carall és per l'incompliment en política autonòmica i econòmica."

econòmica té molt més gruix que el balanç en política autonòmica. Això hi ha temps de corregir-ho?

—Hi ha voluntat de corregir-ho. Però un partit nacionalista, que no pot deixar de tenir com a prioritari l'objectiu d'omplir de contingut l'autogovern, també ha de saber que per damunt de tot hi ha les persones, els ciutadans de Catalunya, i hi ha per damunt de tot el benestar d'aquests ciutadans. Calia aprofitar la possibilitat de pujar-nos a la recuperació econòmica internacional, i pensant també en el país i en els seus ciutadans, vam prioritzar en el primer any i mig la recuperació econòmica.

—*Un sector d'aquests ciutadans ha castigat, però, CiU en les passades eleccions municipals pel seu suport al Govern del PSOE.*

—En aquestes eleccions hem baixat 3,31 punts i no hem estat capaços d'aprofitar la davallada socialista, tot i que aquí es produeix en menor grau que en el conjunt de l'estat. Hi ha hagut un toc d'atenció, però no ens ha de privar d'afirmar sense complexos que els resultats són bons. Més enllà d'aquest toc d'atenció, no crec que la gent prefereixi que en lloc de donar suport al PSOE donem suport al PP. Saben que ens anirien tan mal dades o més. La gent potser vol més resultats, però també hem de reconèixer que el que reflecteixen aquestes xifres és que perdem part d'electorat cap al PP o ERC. Això no és res més que la consagració del mapa polític que ja existia abans del mes de maig. ERC fa el rotet, i repeteix el percentatge que ja tenia al Parlament. Els vots ja havien marxat, i més notòriament cap al PP. El 6 de juny del 93 el PP ja té el 17% dels vots a Catalunya. Ara en té el 12%.

—*Per què marxa aquest vot?*

—Nosaltres tenim un component electoral que procedeix de la UCD. Un electorat que es va quedar orfe, que vota una opció centrada i de poder. Alianza Popular no va cobrir aquest forat, perquè estava massa arraconada cap a la dreta i no tenia perspectiva de ser opció de govern. Al 6 de juny de 1993, apareix un PP més centrat i amb perspectiva de govern. Una part dels nostres vots, que teníem prestats, ha tornat als seus orígens. I fins i tot és bo que marxin i no ens condicionin, perquè ni nacionalment ni sociològicament són exactament nostres. Però això ara s'ha consolidat a l'espai municipal, però no vol dir que es repeteixi a les eleccions autonòmiques.

—*La majoria absoluta de CiU, perilla?*

—Ens costarà més que en altres ocasions, però confio tornar a repetir-la.

—*Després del 28 de maig, Rafel Ribó va parlar de l'inici de la fi del pujolisme.*

—Els que tenim bona memòria sabem que el senyor Rafel Ribó ha parlat de l'inici del post-pujolisme després del 28 de maig, després del 12 de juny de 1994, després del 6 de juny de

1993 i tantes i tantes vegades. No dono valor a les seves paraules.

—*De tota manera no em negarà que després del 28 de maig sembla que alguna cosa trontolli al voltant de CiU, potser perquè als resultats negatius s'hi ha afegit l'esclat del cas Jaume Roma.*

—Sí, han coincidit una sèrie de circumstàncies que fan que l'opinió pública hagi pogut tenir la sensació que ha passat alguna cosa. Admeto que hem perdut alguna cosa, però la sensació de derrota es produeix bàsicament pel resultat de Barcelona ciutat, i pel mal resultat dels socialistes a tot l'estat, que afecta la nostra política espanyola. Després també hi ha la calculada o no calculada, però diguem-ne curiositat, que unes persones presentin una querella, i que abans que ho conegui el mateix querellat a través de la notificació del jutge, ho conegui pels diaris. Darrere aquests fets hi ha una voluntat. Tot plegat dona sensació de confusió a l'opinió pública, però la veritat és que la coalició està forta, tot i que ha de corregir defectes i ha de procurar trobar un missatge engrescador des de la perspectiva nacional a les properes eleccions autonòmiques.

—*Mencionava el cas del conseller Jaume Roma, insinuava intencionalitat política en la presentació de la querella contra el conseller de Política Territorial?*

—No, dic que és casualitat. No puc negar uns fets que el mateix conseller ha explicat, però és curiós que hi hagi la presentació d'una querella que l'interessat no coneix pel jutge sinó per la premsa. És sorprenent, res més que això.

—*Creu que el conseller Roma ha actuat amb prou diligència a l'hora d'aclarir les acusacions que se li han formulat?*

—Crec que sí. Costa molt poc dir: "aquest ha de dimitir". Hem de reconèixer que pel que fa al Govern de Catalunya, hi ha hagut dos indicis que alguna cosa no havia estat ben feta, malgrat que en el primer cas s'ha demostrat que no hi ha res, automàticament, en deu dies o dotze, s'ha dimitit. En democràcia, que una persona, i no parlo ni pel Roma ni pel Cullell, pugui un dia tenir una feblesa humana és pensable perquè som humans. Jo sóc el primer que puc caure en la temptació un dia. L'important és que es pugui denunciar.

—*Dues dimissions en vuit mesos afebleixen políticament el Govern de la Generalitat?*

—No puc deixar de reconèixer que això no ens fa cap favor. Però si el ciutadà sap apreciar el valor de la dimissió, s'enforteix la condició humana i política de les persones que ho han fet i també de la coalició que representen, CiU.

—*No seria partidari de fer canvis en el Govern de la Generalitat?*

—No, i menys tenint unes eleccions a la vista.

—*A la vista?*

"És absurd encetar el postpujolisme quan encara hi ha en Pujol"

—*Com analitza UDC la derrota de CiU a la ciutat de Barcelona?*

—Era molt difícil guanyar, tot i que havíem apostat per la millor de les persones com a candidat. És molt difícil guanyar un alcalde en exercici, amb un important actiu de transformació de la ciutat. No ha passat res de singular, més enllà del que també hagi pogut passar arreu de Catalunya. La diferència és que els socialistes a Barcelona s'han desgastat menys que a la resta de Catalunya.

—*I la figura política de Miquel Roca, després de les municipals, com queda?*

—Queda com ell vulgui. Té actius suficients per poder-la administrar com cregui oportú. Veig que dimiteix com a secretari general, no sé...

—*La seva possible dimissió com a secretari general de CDC pot ajudar a millorar les relacions entre els dos partits de la coalició?*

—No necessàriament han de millorar o empitjorar les relacions entre UDC i CDC. En Miquel Roca ha estat una persona que ha defensat els interessos de CDC i com a vegades és lògic, són contradictoris amb els d'UDC, i no ens hem entès. Però això ens pot passar amb qualsevol altra persona.

—*Una eventual retirada de la primera línia política de Miquel Roca el convertiria automàticament en el líder de CiU més ben situat per al postpujolisme.*

—Per parlar de "post" és necessari que desaparegui el pujolisme, i el pujolisme vol dir Pujol, i Pujol és aquí, amb molta força política i física. És absurd fer qualsevol tipus de derivació sobre el postpujolisme perquè encara estem instal·lats en el pujolisme. El "post" ja arribarà i ja es veurà quines són les persones que poden tenir protagonisme. És absurd encetar el postpujolisme quan encara hi ha en Pujol.

—*Unió de tant en tant, hi pensa, en el potpujolisme?*

Unió se sent en l'obligació nacional de fer un partit el més fort que pugui, el més estructurat possible, per tal de cobrir espais que li puguin correspondre en el futur.

—*Espais que preveu més amplis que els actuals.*

—Un partit sempre ha de preveure espais més amplis.

P. M.

RICARD CUGAT

Duran i Lleida. Manté la personalitat d'Unió Democràtica.

—No vol dir que siguin a l'octubre o al novembre, poden ser al mes de març. Falten sis mesos pel cap alt per exhaurir la legislatura i no calen canvis en el Govern. El nou govern que surti després de les eleccions ha de ser un govern que es renovi profundament, però això depèn del president, que és qui té la capacitat per fer-ho.

—*Es partidari d'avançar les autonòmiques?*

—Públicament només he de dir que la nostra opinió la coneix el president de la Generalitat, que és a qui li correspon de conèixer-la...

—*Quina és aquesta opinió?*

—Només la coneix el president. I estem d'acord amb ell que no han de coincidir amb les generals.

Pere Martí